

PASTER PYPE EN ZIJN TIJD 1854-1926

DEEL XIV

De laatste reis van P. Pype naar Lourdes

ZIEKTE EN DOOD VAN PASTER PYPE

Paster Pype die zijn levenskrachten fel voelde dalen, wou nog een laatste reis maken. Hij vertrok uit Oostende met enkele vrienden per auto naar het verre Lourdes.

Hij kwam echter ernstig ziek terug naar huis. Zijn reisgenoten hadden gevreesd dat hij niet meer levend in Oostende zou geraken. Toch haalde hij het, maar de ziekte had hem voor goed neergeveld.

Paster Pype heeft de vissersmis niet meer moeten meevieren, want op 31 mei 1926 schreef hij volgend brief:

*Aan het Inrichtingscomité
der Betooging ter eere van
Paster Pype*

Beste vrienden,

Gij hebt een goede gedachte opgevat, ten bate mijner werken, een inschrijving en een tombola op te richten. Van ganscher harte bedank ik U daarvoor.

Daar mijne gezondheid te wenschen overlaat kan God mij weldra tot zich roepen. Dringend verzoek ik al mijne vrienden het hunne bij te dragen tot bestending en uitbreiding mijner stichtingen, zelfs dan wanneer ik niet meer de voldoening mocht genieten van den gelukkigen uitslag uwer onderneming getuige te zijn.

*Uw gansch toegenegen
H. Pype*

De zondag werd hij berecht, hij voelde dat God hem binnen enkele uren zou roepen, en zei: „nen goen dag aan de visschers”.

Op 3 juni 1926 stierf hij. Op zijn sterfbed lag hij in priesterornaat. Men las op zijn wezen: „Ik heb gedaan wat ik moest doen. Mijn leven was gevuld van goed werk. 't Heb al de mensen liefgehad, 't heb ze geholpen, opgebeurd, getroost, de nederigsten het meest”.

Bij het vernemen van zijn dood was de verslagenheid onder de bevolking algemeen. Nu begreep eenieder nog beter wie was heengegaan. Een stille kracht! Een nederig priesterhert!

DE BEGRAFENIS

Dinsdagmorgen 8 juni 1926 werd E.H. Pype ten grave gedragen. Iedereen was er aanwezig: ministers, overheden, geestelijken, officieren, cadetten en een onafzienbare menigte uit alle standen en ambten.

VERSLAG UIT DE ZEEWACHT VAN 11 JUNI 1926

„Dinsdagmorgen, somber weer. De mijn is gesloten. Vele vlaggen hangen half top aan de huizen en op de vaartuigen.

Rond 9 uur stroomt het volk naar de straten langs waar de stoet zal voorbijtrekken. De wezen van de H. Vincentius a Paulo, de Germana, de Vrije Vissersschool worden gerangschikt.

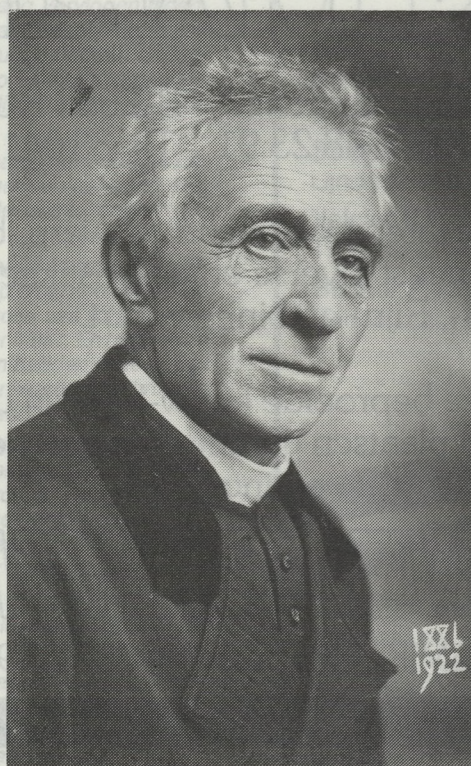
Aan het sterfhuis was er grote toeloop van het volk. De afvaardigingen van maatschappijen met omfloersd vaandel zijn talrijk. De vlagge van „'t Zal wel gaan” met een dikke schaar vissers is aanwezig. Een compagnie van het 3^e Linie, de bemanning van de „ZINNIA”, de leerlingen van het schoolschip „COMTE DE SMET DE NAEYER” nemen plaats.

De fanfare van de katholieke Burgerbond stelt zich aan het hoofd, voorafgegaan van de gendarmen. Aan het sterfhuis, een grote toeloop van vrienden.

Onder hen, Minister Boels, senatoren Hamman en Van Vlaenderen, schepen Elleboudt, provincieraadslid Dupont, raadsleden Vandermeulen, Cornelis, Daems, Kolonel Losange met de majoren Clement en Glorie, De Sutter, vertegenwoordiger van de Heer Gouverneur; bestuurder Smits, met als officieren van het Zeewezen professor Gilson, talrijke geestelijken van Oostende en de Provincie. Evenals talrijke vooraanstaande vrijzinnige personen”.

**Archief E. Vanalderweireldt
bewerkt door
Martine Vandenberghe.**

**Niets van deze tekst of foto's
mag overgenomen worden
zonder schriftelijke toelating
van de uitgeefster.**

GEBOREN TE GHELUWE, 12 JANUARI 1854
PRIESTER GEWID, 7 JUNI 1879
LEERAAR AAN 'T COLLEGE TE NIEUPOORT, 21 AUG. 1879
ONDERPASTOR OP SS. PETRUS EN PAULUS TE
OOSTENDE, 12 NOVEMBER 1884
AALMOEZENIER AAN DEN " AVISO ", 22 MEI 1886
EERE-AALMOEZENIER, 2 MEI 1922

*Godoruchtig overleden te Oostende, den 3 Juni 1926, na
ontvangen te hebben de H.H. sacramenten der stervenden.*

Hoe broos is het aardse leven!

Hoe vriendig moet het zijn, door God geroepen te worden, om de eeuwige beloning in het Rijk der Hemelen te ontvangen.

Maar wreed is het voor ons Visschers, het verlies van onzen herder te moeten betreuen. Doch, o goedertierene God, dat uw H. Wil geschiede!

Hij was onze troost in nood, onze hulp in behoefte, onze toevlucht in het leven.

Zijn leven was de steun van ons bestaan, en de baken onzer loekomst.

Gij zijt uit ons midden heengegaan, o dierbare afgestorvene, maar in ons visschershart blijft gij steeds voortleven; voor alles wat gij ons schonkt, beloven wij, voor Gods altaar, steeds uwe wijze raadgevingen te volgen, uwe werken te steunen, uwe godachtenis eewig te laten voortleven en getrouw te blijven aan ons katholiek geloof.

O God, Gever der genade, en Minnaar der menschelijke zaligheid, wijs smeeke uwe goedertierenheid, dat Gij onzen weldoener die uit dit leven gescheiden is, op het voorbeeld van de H. Maria, altijd Maagd, Sterre der zee, met al uwe heiligen tot de eeuwige zaligheid willet brengen door Jezus-Christus onzen Heer. Amen.